

Aktywność zawodowa ludności wiejskiej w porównaniu z aktywnością w miastach

Badania aktywności zawodowej w Polsce wykazują wyższy jej poziom wśród mieszkańców wsi niż miast. Dotyczy to zwłaszcza kobiet, młodzieży oraz osób w wieku przedemerytalnym i poprodukcyjnym. Głównym źródłem tych różnic jest rodzinny charakter stosunków pracy w przeważających na wsi gospodarstwach chłopskich, prowadzący do powszechnego, chociaż bardzo zróżnicowanego udziału w pracach rolnych większości zdolnych do pracy członków rodziny.

Według badań GUS, w 1994 roku współczynnik aktywności zawodowej dla ludności w wieku produkcyjnym wynosił 75%.

Najwyższy poziom aktywności zanotowano wśród mieszkańców wsi (64,2%), zaś najniższy wśród kobiet (53,6%).

Wysoką aktywnością zawodową charakteryzowały się osoby w wieku 25-49 lat, przy czym największą aktywność wykazali

mężczyźni w wieku 30-34 lata (95,6%) i kobiety w wieku 40-44 lata (86,2%). Najniższą aktywnością zawodową wśród osób w wieku produkcyjnym charakteryzowały się osoby najmłodsze (18-19 lat) oraz osoby w wieku przedemerytalnym tzn. kobiety w wieku 55-59 lat i mężczyźni w wieku 60-64 lata.

Współczynnik aktywności zawodowej na wsi dla osób w wieku poprodukcyjnym wyniósł dla mężczyzn 18,3% a dla kobiet 13,8% i jest o kilka procent wyższy niż w mieście.

Zarówno wśród mieszkańców wsi, jak i miast najniższą aktywnością zawodową charakteryzowała się grupa osób, posiadająca wykształcenie podstawowe i średnie ogólne. Natomiast wysoką aktywnością zawodową bez względu na płeć

i miejsce zamieszkania, charakteryzują się osoby z wykształceniem wyższym.

Na poziom aktywności zawodowej wpływa również stan cywilny. Najwyższą aktywnością wyróżniały się osoby żonate i zamężne oraz rozwiedzione. Najmniej aktywnych zawodowo było wśród wdowców i wdów. W grupie tej znajdował się duży odsetek osób w wieku podeszłym oraz osób posiadających niezarobkowe źródło utrzymania (np. emerytura).

Aktywność zawodowa ludności jest zróżnicowana przestrzennie. Zdecydowanie najwyższą aktywnością zawodową charakteryzuje się ludność makroregionu południowo- wschodniego (Tab.1).

Poziom aktywności zawodowej w makroregionie środkowowschodnim systematycznie rósł i w grudniu 1994 roku zajął drugą pozycję. Relatywnie najniższe współczynniki aktywności odnoszą się do makroregionów : południowego i południowo-zachodniego.

TABELA 1.

WSPÓŁCZYNNIK AKTYWNOŚCI ZAWODOWEJ LUDNOŚCI

WIEJSKIEJ WG MAKROREGIONU (w%)

W LATACH 1992-1993 wg M. Dębniewskiej.²²

				kw.poprz. =100	
LP. WYSZCZEGÓLNIENIE	IV kw. 1992	III kw. 1993	IV kw. 1993	III kw. 1993	IV kw. 1993

1.	POLSKA	65,5	66,0	65,7	100,3	99,5
		67,2	69,1	67,9	101,0	98,3
2.	Makroregion	60,4	60,4	59,6	98,7	98,7
	• stołeczny	70,6	67,0	67,1	95,0	100,1
	• północny	67,4	65,5	66,0	97,9	101,1
	•	61,8	61,2	61,5	99,5	100,5
	północnowschodni	55,7	57,3	60,4	108,4	105,4
	• środkowy	59,5	59,7	60,1	101,4	100,7
	•	73,8	75,3	73,3	99,3	97,3
	środkowozachodni	66,0	69,2	67,8	102,7	98,0
	•					
	południowozachodni					
	• południowy					
	•					
	południowowschodni					
	•					
	środkowowschodni					

Głównym, choć nie jedynym, czynnikiem różnicującym przestrzennie aktywność zawodową jest udział ludności wiejskiej i rolniczej. Ludność ta wyróżnia się wysoką aktywnością zawodową.

Te same makroregiony południowy i środkowowschodni charakteryzują się maksymalną aktywnością zawodową mężczyzn i kobiet w stosunku do ogółu ludności.

Maria Dębniewska „Bezrobocie a przedsiębiorczość w środowisku wiejskim” w

[„Rynek pracy a edukacja”, pod redakcją naukową E. Małeckiej, Olsztyn 1995]

Dla osób szukających pomocy w pisaniu prac z różnych dziedzin polecamy serwis [pisanie prac](#) z prawa, administracji, zarządzania, marketingu, pedagogiki i wielu innych dziedzin.